

‘Η κόρη της

προδομένης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο υποκόμιτος Τζίλ, ωτε Σέμπτρο κι' ήξανθρωπος, έγινε παροχούλευμένο κορίτσι, γεμάτο ιδιοτροπίες, ταξιδεύεοντας στην Ιταλία, τραματιζόντας, σε πόντος έλαφρά κι' ή δεσπέρη οιδαρέτρες, σ' ένα αποκομιτικό δυνάστη. Επειδή η κατάστασή της Μάτι ήταν έπι-τρέπει τη μεταφορά της στη Θλωρετία, διαγκάζεται νά δεχθή τη φιλοδένσια του γέρο Πάολο Νεράλντι, ένος συνταξιούχου δασκάλου, σε δόπιος ήτη μαζί με την γέροντο του, την θραλά και γοητευτική Κλάρα. Η Κλάρα είναι κόρη με την κόρη της Νεράλντι κι' ένος Γάλλου εύπατρίδου, σε δόπιος, λιγο μειό τό γάμο του, έγκατελεύει ποτέ να μάθη τίποτε για την κόρη του. Η Μάτι δυνιστεί την Κλάρα γιά την ώμορφιά της, έπειδη ή θειά είναι δόσχημη, ένα διηθέτως ο Τζίλ την συμπατεί άλλαντα και πο πολύ. Μία μέρα, καθώς ο Τζίλ και η Κλάρα κουβεντιάζουν, διακαλύπτουν έξαρα που δε πατέρας της Μάτι είναι δε ίδιος δι πέτρας της Κλάρας, δε δόπιος έγκατελεύει τη σύζυγο του και την κόρη του.

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

Κατά τις πέντε, δε Τζίλ ξαναγάζει στό σπίτι του Νεράλντι γιά να πάρει τό τού του με την Μάτι. Σχεδόν πάντα, την ώρα που έφευγε, συναντώντας τον Πάολο κι' ή δυό μαζί συζητώσαν για μερικές στιγμές, είπε καθισμένοι μέσα στη μικρή σάλλα, είπε κόθρωντας βολτες στις κενδροστοιχίες του κήπου και καπνίζοτας.

Μά δεν έβλεπε τώρα πειά την Κλάρα νά παρουσιάζεται μπροστά του.

—Η έγγονή μου είναι πολύ άπασχολημένη, διαπαντζίσεις δε γέρος στις έρωτησεις του Τζίλ. Ένδιβαρετέα πολύ γιά τους φτωχούς, διδάσκει κατηγοριανά στά παιδάκια κ' έχει πάντα πολλές έργασιες.

—Δεν τά είναι καθόλου εύχαριστο γιά σᾶς, παρατήρησε δε Τζίλ, άν σᾶς δώψει συχνά έτσι μόνο...

—Ω! δέν μ' άφνει πάπτωτε...

Μά τό κπιασμα μετά δόπιο δέ γέρος είπε αύτά τά λόγια, έπεισο τόν Τζίλ γιά δι τι είχε μαντεύειν κιόλας; γιά νά αποφυγή έπιτελικον μαζι του, ή Κλάρα είχε πολλαπλασιάσει τις έξωτερικές της έργασιες.

Η παταρήσης του αυτή τόν έθιξε δέν σημάντησε στόν άρχη στόν έγωισμό του, έγωισμα δάνθησε πού τόν κολάκευαν και τόν διαγάπτουσαν δλοι. Μά, κατόπιν ποι σκέφτηκε καλωδιά. Βρήκε τή στάσι αύτή της Κλάρας πολύ ένδιαφέρουσα. Ήδος περήφανη κ' έξαιρετική ψυχή έπρεπε νάχη αυτή ή νέα! Ασφαλώς, έπρεπε νά δρή έπον τόν τρόπο νά την σπουδάσης άπο κοντά.

Τό ήθελε αύτό δάκμα περισσότερο, γιατί δέ μικρός έκεινος διάδολος, ή Μάτι, τόν ρωτώσει κάθε τόσο ειρωνικά;

Φωτάζουμα πώς προχωρείς καλά στή μελέτη της ψυχολογίας τής σινιορίας Κλάρα.

Κ' έκεινος τής πάπτωσε μέ προσποιητή αδιαφορία:

—Μάτι! Τήν έχω έγκαταλεύειν άπτελως... Έχω τόσες δλλες άσχολίες, δώσε δέν προφτάνω...

Καταστάθαινες δύμας, δι τι ή Μάτι είχε μάθει δόπιο τόν μίστρος Σμήτον δάσσαλος, δι τι είχε μέρες νά δη την Κλάρα. “Ηέρε δέ καλά την έξασέλφη του γιά νά είναι ζέβασης δι την ένοιωση μιά μοχηρή χαρά γι' αύτή την διπογοήτευσι του.

«Μά θα πάρω τήν έδικτησα μου, μετά Μάτι, σκέφτοταν μέ δόρη. Στη σινιορίνα Κλάρα δέν θα μένη πάντα δέσπαται και τότε θά διασκεδάσαμε μέ τή σειρά μου, προκαλώντας τή ζήλεια σου.»

Μονάχα, διαφοριώταν πάντα θά τά καταφέρνειν νά συναντήση τήν Κλάρα. Πήγε ένα πρωι στην έκκληση, τήν θώρα τής λειτουργίας, με τήν έλπιδα νά τη δη Πράγματι, τή διέκρινειν νά προσεύχεται γονιστή με μάς τοβαρή θεμόπτης πού φώτισε τό θόρα πρόσωπο της. Μά δέ Τζίλ, δισ διπτοσ ή κι' άν ήταν, ένιωθε άρκετο σεθασμό γιά τής θρησκευτικές πεποιθήσεις τών δλωλων, δώσε νά μι θελήση νά τήν άνησυχηση έκει. Κατό τήν έξοδό της πάλι διπτο την έκκληση, στή μικρή πλατεία, δέν μπόρεσε νά τής μαλήση, γιατί τόν έθλεπαν δλες ή κουτσομπόλες τού χωριού. Και γιάς κανένα λόγο, αύτός δι σκεπτικιστής, πού διασφορούσε γιά δλα, δέν θα μέθελε έξι αιτίας του νά κακολογήθη ή νά σχολιαστή απλώς ή Κλάρα.

Μετέθανε έπιστο συχνά στό δάσος του Σύλβι, έλπιζοντας νά τήν ένανθιμή κοντά στό έρειπομένο παρεκκλήσιο, δύπως τή μέρα τό διπτομάτος. Τό μικρό αύτό έκκλησάρκι τής Παναγίας τήν είχε γοητεύειν—κ' ένα διπογευμα—δχτώ μέρες μετά τόν έρχομό του στό Μενάρι—πήγε τή γκαταστάθηκε έκει μέ τό καθαλέτον του και τά πινέλλα του.

Έκει, και τίς θερμότερες άκοια καλοκαιρινές ήμέρες, έπι-

κραστούσε δροσιά, χάρις στά πυκνά συλλώματα τών δέντρων. Ο Τζίλ έργαζόταν μέ ζωρότητα, ζωγραφίζοντας τό γραφικό παρεκκλήσιο κι' άναπτενότας τό μεθυστικό δρώμα τών οδών.

“Ενας άνδαφρος θύρων τόν έκανε έξαραν νά γυρίση τέ κεφάλι του. Σ' ένα μονοπάτι είδε τήν Κλάρα, ή δόπια μολις τόν άντικρυσε, έκανε μιά κίνηση γιά νά γυρίση πίσω.

Τότε έκεινος πετάχτηκε μέ τόση γιαρόπητηα, ώστε δλα τά σύνεργα του έπεσαν κάτω.

—Μέ άποφεύγετε! τής είπε. Είναι λοιπόν τόσο τρομερός για σᾶς;

Και καθώς μιλούσε, προχωρούσε πρός αύτήν μέ τό καπέλο του στό χέρι.

“Η Κλάρα είχε κοκκίνισε λίγα και τά θλέμμα της είχε μιά προκλητική έκφραση.

—Δέν σᾶς άποφεύγει, άπάντησε ψυχρά. ‘Απλούστατα, σᾶς δι φίνα έλευθερο τό μέρος.

—Μ' αύτό θέλειν νά πήτε δι τη αύτή ή θέσις είνε συνήθως δική σᾶς... “Ε οποιον, αφού είν’ έστι, φεύγω έγώ.

—Οχι! Οχι! έκανε ή Κλάρα. ‘Εξακολουθήστε τήν έρνασια σας. ‘Υπάρχουν τόσα δλλα μέρη, στά δόπια μπορώ νά έγκατασταθώ έγω...

—Καθόλου... Μέ τά λόγια πού μού ιδώτε στήν ύρχη, θελήσατε νά μού δώσετε νά καταλάβω, δι τι έδω είνε ή θέσις σας. “Ε διοτί, είμαι κ' έγώ έπικμονος, σινιορίνα, θσο κα! μάς νεαρή Ιταλίδα πού έδερω κ' ή δόπια έπιμενειν υπόφευγη τόν δυσχιμένο Γάλλο έξαδέλφος της σάν λεπτρό.

—Η Κλάρα κοκκίνισε πάλι και κατσουφιάσει έλαφρα.

—Κανένας έδω δέν έχει τή συγγενεία μας, είπε ζερά.

—Θά θέλεια έπρωτος νά σᾶς ρωτήσω γιατί δέν την άνακοινώνετε. Η Μάτι είναι κλεισμένη στήν κάμαρή της, κι' ούτε μήπτρες Σμήτον, ούτε ή καμαρίδα της έφουν ή Ιταλικά. Μά κι' μά παραδεχόταν έπιτελους, δι τι φοβάστε τίς άδιακρισίες και δέν άνακοινώνετε στούς συμπολίτας σας δι τού Τζίλ έπει τό Σέμπτρο είνε σύνεδρόφος σας, αύτό δέν σᾶς έμποδίζει καθόλου νά μού φέρετε νά λιγάνετερη ψυχρόπητα και... δυσπιστία.

—Η Κλάρα χαυήλωσε λίγο τό κεφάλι της χωρίς νά διαμαρτυρηθεί και τά δάχτυλά της άρχισαν νά στριφογυρίζουν μηγανικά τίς κορδέλλες τού σάκου μετά τό έργοχειρό της.

—Τί πρέπει λοιπόν νά κάνω νά διαλύωσα ώπτο τό αδισθμά σας, τό τόσο ταπεινωτική γιά μένα; ρόπτησε ο Τζίλ μέ φωνή γλυκειά και παλλομένην. “Οτι κι' άν σᾶς πώ, δέν θα τό πιστεύετε... κι' αύτό έδω γιά μένα τρομερό...

—Μά δέν είστε άπεροιλόκος, σάσταρακαλό! Είπε ή Κλάρα, κανόνια, μιά κίνηση γιά νά διαμαρτυρηθῆτε. Δέν άρνουμα καθόλου τήν ειλικρίνειά σας, μά πρέπει νά καταλαβαίνετε ήτι θέσις μού μού έπιτάξει μεγάλη έπιφυλακτικότητα.

—Φυσικά... Μά δέν είστε αύτό πού πικράνει, πιστεύετε με. Σάς έπαναλαμάνω, μανεύω σε σᾶς κάτι παραπάνω—μάς δυσπιστία φυσική, τό δμολογώ.

Τό φωτεινό θλέμμα τήν νέας προσηλόθηκε στό Τζίλ. Φάνηκε νά κυτάζει, κάπως μπερδεμένη, αύτό τά μάτια πού ήσαν ανγυλιαστικά πάντοτε και τά δόπια έλασμαν έκεινη τή στιγμή άπο ειλικρίνεια, χωρίς νάνουν τήν συνηθισμένη ειρωνική τούς έκφραση.

—Λυπόμανα γι' αύτό... ναι, λυπόμανα ειλικρίνως, έπει ή θέσι μέ τό διοτακτικό. Βλέπετε, είμαι μι' άπλοική χωρική και δέν έξερω...

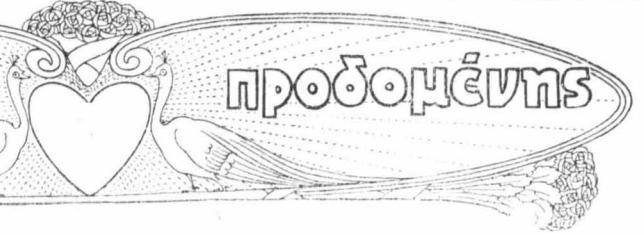
—Μιά χωρική! Δέν λέτε καλύτερα μιά ξεχωριστή μεγάλη κυρία! τήν διέκουσε δ Τζίλ μέ θέρμη.

—Η χρονεί θλέμματος τήν Κλάρας έσμιξαν πάλι. Κι' δ Τζίλ, φοθούμενος μήπως τήν ψύχραν, έπει ζωρός:

—Συγνώμην! Σάς ύποσχομα νά μη σᾶς έσανακάνω κομπλιμέντα, άφοι θλέμω πάτας δέν σᾶς δρόσουν καθόλου. Μά πέστε μου και σεις δι τό σδε έχεις δέν θα είστε τόσα αστήρη τάσσεντας μου, δι τι δέν θα λεπτείτε πάτας ίππο τό ποτί σας δι ταν έχουμαν έγκει κι' δι τι δέν μού έπιτρέπετε καμμιά φορά νά κουθεντίαζω μαζύ σας;

—Μά είστε πολύ άπατητικός! άπάντησε ή Κλάρα μέ θύρος σαβαρό κ' εθύμιο συγχρόνως. Δέν μπορώ νά σᾶς ύποσχεθεί τίποτε... Θά δομέμ...

—Δηλαδή έπιφυλάττεσθε ώστου νά μέ γνωρίσετε. Μά πάς

Θα τὸ κατορθώσετε αὐτό, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μὲθλέπετε;

—Δὲν ἀρνοῦμαι νὰ σᾶξ θέπω, σύτε καὶ νὰ κουσεντιάζω μαζύ σας, ἀν κὶ ἀναρωτιέμα τοιά εὐχαριστία ἔνας θάνθρωπος τῆς δυντιλήψεώς σας καὶ τῆς διαυγητικής σας δέσιας μπορεῖ νὰ δρίσκη στην κουβέντα μιας ἀμεθύστης διπάς ἔγω.

—Μά εἰστε στὴ ἀλήθεια τόσο ἀμαθής, δύο λέτε;

—Ἀπέναντι σας, ναι. "Ἐκάνα καλές κλασικές σπουδές μεχρικίας ἡλικίας δεκαετά ἑταῖ, μά διαν χαναγυρισας ἀπ' τὸ μοναστήρι ἐδῶ μοῦ ἐλειψαν τα μέσα κι' ὁ χρόνος για νὰ τὶς υνεχίσῃς, αν κ' ἡ ἐπιμύθια μου ήταν νὰ μορφωθῶ. "Αν μπορῶ νὰ μιλήσω λίγο για τὰ διάφορα ιστορία γεγονότα δι για τ' ἀριστοργήματα τῆς ἀρχαίτης, τούς μεσαιώνων καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως, είμαι ελάχιστα πληροφορημένη για τὰ ἔργα τῶν συγχρόνων. Καὶ σᾶς προειδοποιῶ τι, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν ἔχω συνθήσαι νὰ διαστάξω δι κι' δὲν πέσει στα χεριά μου...

—Σᾶς συγχαίρω γι' αὐτό! Είστε μιά πραγματική νέα ἑσεῖς, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει καθόλου με τὶς κοπέλες τῶν οικογενειῶν ποὺ ζέρω, η ποιεις χωριφόρους τόσο για τὶς θηβαίκες, δύο καὶ για τὶς θρησκευτικές παραδόσεις ποὺ ἀποτελοῦν τὴν θάση τῆς ζωῆς λαϊν. Τὸ διαναγνωρίζω αὐτὸς εἰλικρινῶς ἔγω, που είμαι ἔνας ἄπιστος.

—Σᾶς λυπάμασι! ψυθίρισε ἡ Κλάρα.

—Ἔως ἔχετε δικό, τῆς ἀπάντης μ' ἔνα πικρὸ χαιρόγελο. Τὶ τὰ θέλετε, τράβηξα δύποι ίθεροι, χωρὶς καμιά ήθηκή καθοδήγησοι. Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δύσκεα χρόνων, μοῦ ἐδωσαν ἔνα πασαλέμα ωρηστικής μοσφώδεως, γιατὶ η μητέρα μου πέθανε γρήγορα. Ο πατέρας μου είχε πολὺ ἐλεύθερες ή μᾶλλον ἀπιπλόλαιες ἀρχές καὶ θεωρούσε δι τὴ ἀπόδλαυσις ἀποτελοῦσα τὸν μόνο κανόνα τῆς ζωῆς. Δὲν καταστινόταν ποτὲ μένα, παρὰ μόνο γιὰ νὰ μοῦ δίνη χρήματα καὶ νὰ μοῦ λένε: «Διασκέδασε, φίλε μου, εἶνε ἡ θεικά σου.» Εύτυχων, ἔγω ἀπὸ μικρὸς ἀγαπώδης τὴν ἐργασία. Αὐτὴ ίσως καὶ μερικά δέικνυματα τιμῆς ποὺ τὰ ἔτη ἔκ φύσεως, μ' ἐμπόδισαν νὰ γίνων χειρότερος ἀπ' δι τοῦ είμαι καὶ νὰ μισάνω μερικούς όλους τῆς τάξεως μου. Μά ἔγινα ἔνας σκεπτικιστής καὶ δὲν θέλω στὴν μιθρόπτωση παρὰ τὶς ἀθλιότητές της καὶ τὰ ἐλαττώματα της.

—Αὐτὸς εἶνε θλιβερό, εἴπε ἡ Κλάρα.

—Πολὺ θλιβερό πρόγραμμα. "Υπάρχουν στιγμές πού, τ' ὅμολογο, ή ζωή μοῦ φαίνεται φριχτή.

Μά γιατὶ δὲν δινά ζητάτε τὸ καλό... "Υπάρχει πάντα μιά σπίθα δι τὸ αὐτὸν στὸ κάθε διαθρώπων ψυχή.

—"Ω! ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό...

—Υπάρχει, σᾶς θεωρώντα. Μονάχα πού ἡ φωνή αὐτή σπίθα είνε χωμένη τόσο δυσθεύτη μερικές φορές κάτω ἀπὸ τὶς στάχτες, ὥστε εἰν' ἀδύνατο νὰ τὴν διακρίνεις.

—Καὶ διμάς υπάρχουν στὸν κόμο τέτοια τέρατα, ψυχές τόσο διεστραμμένες.

—Συμφωνῶ, δι τὸ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἡ σπίθα αὐτή είνε πολὺ ἀδύνατο. Μά νομίζεις, δι τοῦ κάθε δυνθρώπου, δισσός ἔχει μια πονή ζωῆς, μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν καλὸ δρόμο καὶ στὴ μετάνοια.

—Ἄρτι ποὺ μοῦ λέτε εἰνε πολὺ παρηνορθητικό γιὰ μένας. "Ωστε δι φωνής Τζίλ δὲν είνε στὰ μάτια σας, ἀνεπανόρθωτα χτημένοις; ἐπρόθεσε μ' ἔνα γαμόγελο ἐλαφρά εἰρωνικό.

—"Ω! βέσσαια, δχι! τοῦ διπάντης ἡ νέα μὲ πάθος. "Ἐλπίζω δι μιά μέρα δι θεός δια τὸ δέσιν ποὺ δρίσκεται ἡ ἀλήθεια...

—Ξέρετε σείς ποῦ δρίσκεται;

—Να!

—Είστε θεωράσι γι' αὐτό;

—Βεθανιστάτη;

—Εἰστ' εύτυχισμένη!

Εἶναι δραδίο ἀσφαλῶς, δι τὸν θλέπει κανεὶς γύρω του τὸ ψέματα θριαμβή, τὰ ἐγκλήματα νὰ μένουν ἀτιμώρητα, νὰ πιστεῖ κανεὶς σὲ κάτι ύψηλό, ἀγνό, δικαίου καὶ ἀληθινό. "Έτσι η ζωὴ γίνεται ὑποφερτή. Μά δι τὸν κανεὶς ἀμφιβάλλει δι ποὺς ἔγω, η ζωὴ τοῦ φαίνεται ἀδλιά...

—Σᾶς λυπάμασι! ξαναίστε ἡ Κλάρα.

Τὰ ώραία της μάτια ἔξεφραζαν κῆλη τὴν συμπόνια ποὺ πλημμύριζε τὴν ψυχὴ της γι' αὐτὸ τὸν δυνθρώπο, ποὺ φαίνοταν σαν ἔνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς τύχης καὶ ποὺ ὀμοιογούσε ποὺς ήταν τὸ δόδος δυστυχισμένος. Κι' ἀπὸ τὸν οικτὸ της αὐτὸ γεννηθῆκε μιὰ συμπάθεια. Κι' αὐτὴ ἡ συμπάθεια πράγμα παραδοσοφάνηκε πολὺ γλυκεία στὸ Τζίλ, δι ποὺς ποτὲ δι τὸ τόσο ἀγνό καὶ θαύμα δέλεμα.

—"Αν μὲ λυπάστε πραγματικά, πρέπει νὰ δειχθῆτε καλή γιὰ μένα. Σταθήστε, ἔχω νὰ σᾶς δηγήσω ἀκόμα μιὰ χάρι, σᾶς παρακαλῶ να καθήσετε ἐκεὶ σ' αὐτὸ τὸν πάγκο γιὰ νὰ σᾶς ξωγραφίσω μάνασσα στὰ ρόδα.

—Ω, μοῦ ζητάπει πολλά.

—Βρίσκετε; Ζωτόσο, δι τὸν καρκίνο ποὺ τὸν πάγκο σας, η ὄποιος θά είνε εὐτυχισμένος δι τὸν χαράπω στὸν παπτοῦ σας, εἰσιτήσας στὸν θρησκευτικό καρκίνο του Κλάρα...

—Ἐλπίδε, δεχομαί! τοῦ είστε μὲ μάλαφρα κίνησις δυνατομητρίας. Μά είσθιτε ἔνας ἔξαδελφός πολὺ σπατατικός, σινιόρε...

—"Α! ἐπιτέλους μ' διαναγνωρίζεται ως ἔξαδελφό σου. Μά δι τὸν εἰν' έτοι, ἀς καταργήσουμε τοὺς τύπους. Θά μὲ λέτε Τζίλ καὶ θά σᾶς λέω Κλάρα.

—"Ω! πόσο προχωρεῖτε... Δὲν είνε δυνατόν αὐτό...

—Γιατί; Μπροστά στους δάλους, θά φερόμαστε ὥπως καὶ πρότα, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μὴ μάθη κανεὶς δι τὸν φιλοδενεῖτε τὴν ἀδελφή σας. Μά δι τὸν είμαστε προστά στὸν παπτοῦ σας, η μόνοι μας, θά λεγόμαστε πλούσιατα Κλάρα καὶ Τζίλ... Επιμένουμε ἀπόλυτούς σ' αὐτὸ, ἔξαδελφό μου.

—Μά ἀκόμα δὲν γνωριστήκαμε...

—"Ο, τι σᾶς είπα πρὸ διλίγου, Κλάρα, αὐτὴ τὴν ἔξομολογή γιο τοῦ πονού που δρασανεῖ συχνὰ τὴν ψυχὴ μου, τὴν ψυχὴ τοῦ πονού που δρασανεῖ συχνὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πολαζέ καὶ τοῦ σκεπτικιστοῦ. δὲν τὴν ἔχω κάνει δι τὰ σάρα σὲ κανένα. Ποέτε λοιποὺ νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε μιὰ αὐθόρυμη ἐμπιστούην, τέτοιαπο δὲν μοῦ ἐνέπνευσε κανεὶς δι τὰρώα... Μά θλέπω, δι τὸ διέπαρχε καμια μάθησιστης.

Καὶ, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἡ φωνὴ του είχε κάποια πλάχωρα σθλιμεως. Κάτι ἀνασκόπησε μέσα στὴν καρδιά τῆς Κλάρας καὶ, μετανοιωνένη γιὰ τὴ στάση της δι τώρα, τοῦ διλίγου μόνο τὸ χέρι.

—Συγχωρήστε με, τοῦ είπε. Είμαι πράγματι πολὺ δυσπιστητή. Μά είμαι ἀκόμα πολὺ νέα καὶ πολὺ δημειηρη.

—"Εχετε δίκηο της ἀπάντησης ζωρά. "Εγώ σᾶς ζητάω πολλά, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ δέσετε δι είμαστε εἰλικρινής. "Ο, τι θέλω ἀπὸ σᾶς, εἰνὲ νὰ μὲ θωρεῖτε λίγο φίλο σας, ἀφοῦ, ἐννοεῖτε, μὲ γνωρίστε πρώτα. Σᾶς ζητάω πολλά:

—"Οχι, αὐτὸ εἶνε πολὺ λογικό, ἀπάντησης χαμογελώντας. Καὶ, δισσού καθὼς ποτὲ, προπρέπετε ποτὲ τὸν πάγκο γιὰ τὸν ιστό του, δι τοῦ παπτοῦ μηνύ, δέχομαι.

Καὶ, δισσού είπε τὰ λόγια αὐτά, πήγε καὶ κάθησε στὸν παληὸ πέτρινο πάγκο. Τότε δι Τζίλ, μαζεύοντας τὰ σύνεργα του, δραχισεις νὰ ἐργάζεται, δχι σιωπτλα αὐτὴ τη σοσσα, γιατὶ μιλούσε κι' ἔκανε καὶ τὴν Κλάρα σαν μιλάη. Κατόπιν σχετικής παρακλήσεως του, η νέα τοῦ θεωρώσειστα πληροφορίες γιὰ τὸ πατήρα

Τὸ βλέμμα τῆς Κλάρας είχε πάρει μιὰ προκλητική έκφραστι...

ρεκκλήσιο, τοῦ διηγήθηκε διαφόρους θυάλους γι' αὐτό, τοῦ μίλησε γιὰ τὶς συνήθειες καὶ γιὰ τὶς παραδόσεις τοῦ τόπου. Εκεῖνος τὴν ἀκούγε, γοητευμένος ἀπὸ τὴν μελωδικὴ τῆς φωνῆς, ἀπὸ τὴν λεπτότητα καὶ τὴ χάρι τῶν σκεψεῶν της καὶ ἀπὸ τὰ σπάνια αἰσθήματα ποὺ ἔδειχνε πώς ἔκλινε στὴν ψυχὴ τῆς.

Θα ἤθελα πολὺ, παρατήρησε γελώντας, νά ἡσαν ὅλοι οἱ σάμαθεις σάν καὶ οὖς.

—Τόσο τὸ καλύτερο, ἂν δὲν σᾶς στενοχωρᾶ, τοῦ μίλησε στὸν ίδιο τόνο. Σταθῆτε, ἔχω σκόμια νά σᾶς διηγηθῶ ἵνα πολὺ διμερόφυ θρύλο. Ἄφος εἰστε ποιητής, μπορεῖτε νά τὸν φτιάξετε σὲ στίχους. Θα γινόταν ἔτοι μὲν πρέρχονται.

—Πέπει τον, Κλάρα, κι' ἐπειγείται βλέπουμε.

—Όπαν ἡ νέα τελείωσε, ὅτι Τζίλ τὴ ρώτησε μ' ἔνα πονηρὸ χαμόγελο :

—Θά μὲν νοιμέτεισι τῶν περιέργου, μά ἐπιτρέψατε μου νά πᾶς ρωτήσω κάπι : Δοκιμάσατε ποτὲ νά γράψετε στίχους ;

Τὰ ράγουλα τῆς νέας ἔγιναν κατακόκκινα, καθὼς τοῦ μίλησε :

—Ναί, μά κανεὶς δεν μοῦ δίδασκε τὴν τέγυν τῶν στίχων καὶ θεωρῶ τὰ πειμήματα σᾶς σάχημα, παρ' ὅλες τὶς μεροληπτικές κρίσεις τοῦ αγαπητοῦ μου παπποῦ.

—Πρέπει να μοῦ τὰ δείξετε καὶ θά σᾶς πῶ εἰλικρινῶς τὴ γνώμη μου... Δεν θὰ μπορούσατε νά μοῦ μπαγγείλετε τώρα μερικούς στο χώρας σας;

—Βέβαια... Θά σᾶς ἀπαγγείλω μάλιστα ἔνα ποίημα, ποὺ προστάθησα νά κάνω απ' αὐτὸν τὸ θύριο.

Καὶ, γοητευτικά ἀπῆλη, ἡ Κλάρα ἀρχίσει ν' ἀπαγγέλῃ πτήνης ὄρμονικήν "Ιταλική γλώσσα μερικές στροφές, τῶν ὄποιον ἐκάπως σκέψαμε μορφὴ δέν ἐπιδούσσονται στὴ βαθύτητα τῆς σκέψεων τους καὶ στὸ λεπτὸ τοὺς αἰσθημάτα.

—Οταν τελείωσε, ὅτι Τζίλ σηκωθήσεται καὶ, πλησιάζοντα την, τῆς εἶπε εύθυμα·

—Κατά τὸ εἶχα μαντέψει. Οἱ στίχοι οὓς εἴναι ἔξαισιοι! Μή μέχασσα ποὺ δέν σᾶς ἀνέσσουν τὰ κοπιλιμέντα... Μά θά μοῦ ἐπιτρέψετε, σὺν ἔξαδελφῷ σας ποὺ εἰμι, νά σᾶς μποδείξω τὰ λαθη τῶν στχων σας.

—Ω! Θά μοῦ κάνεται μεγάλη γλώσσαστησι. Μά φάνεται πῶς έρετε τὰ "Ιταλικά" ἔξι ίσου καὶ μέτα τὰ Γαλλικά.

—Σχέδεν, ή μητέρα μου μιλούσε θαυμάσια τὴ γλώσσα σας καὶ τὴ χρησιμοποίησε στὰ πάπτωτα στὶς συνομιλίες τῆς μαζύ μου.

—Οταν δὲ Τζίλ τελείωσε τὴν κριτικὴ τοῦ μικροῦ ποιημάτος, ή νέα τὸν εὐχαριστήσθησε καὶ τὸν παρακάλεσε μὲ τὴ σειρά τῆς νὰ τῆς ἀπαγγείλῃ τίποτε δικό του. Ο τζίλ δέν τὴν σήσης νά τὸν ξαναπαρασκαλέσηση, μολονότι ἀρνήσαν πάπτωτα καὶ στὶς μεγάλυτερες ἀκόμα προσωπικότητες νά τούς γινοῦ στὸ δίοις τὰ ἔργα του. Καὶ δῆμος, ήταν μὲς γοητεια νά τὸν ἀκούει κανεῖς, γιατὶ ήδερε νά γρωματίζῃ τὴ φωνὴ του, μαλάζος τῶν σκέψεων του καὶ νὰ τὴν κάνῃ ν' ἀποδίδῃ δηλη τὴ σπανία λεπτότητα τῶν μικρῶν του ποιημάτων,

—Δι! Εἰς τὸ πέρηγα ποὺ εἶναι φωνας; Εκείνη μὲ ματιὰ που ἔλαυναται μάτω ενθυσιασμό ποτέ, ἀκούγοντας σας.

—Θά σᾶς ἀπαγγείλω κι' ἀλλα, δότε σᾶς ἀρέσει, Κλάρα..

—Δέχομαι καὶ σᾶς εὔχαριστο πολύ! Καὶ ἡ παπιτοῦς θά ἐνθυσιασθῶν μὲν σᾶς ἀκούειν... Καὶ τώρα πηγάνων, γιατὶ ή δύσα κοινέυει πάντες. Μὲ τὴν κουβέντα, τὸ ἔργο χειρό ποὺ δέν προχώρησε καθόλου.

—Ο τζίλ ἔρρει μάτι ματιά στὸ ἔρνοχειρ τῆς νέας.

—Για ποιὲν προσφέρεται αὐτὸ τὸ γοητευτικό κέντημα, ἀν δὲν εἶναι διδιάκριτη ἡ ἐρώτησης μου.

—Θά το πουλήσω σ' ὃν εἶναι μεγάλο κατάστημα ἐσογοχείων τῆς Φλωρεντίας. "Οτι κερβέλια ἀπ' τὰ κεντήματά μου, προστίθεται στὰ μέτρα εισοδήματα ποὺ παπτοῦ μου.

—Μά ο πατέρας σας εἶνε πλούσιος, Κλάρα, καὶ εἶνε ἀσυγχώρητο ή κόρη του νά ἔργαζεται γιά νά...

Μαὶ νέα τὸ διέκομε κατασφύγαστον.

—Δέν θέλω τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου. Προτιμῶ χλιες φορές νά κερδίζω μὲ τὴ ἔργασία μου ποὺ ψωμί μου... "Εξ ἀλλου, σᾶς βεβαιώνω, διτὶ αὐτὸ δέν μοῦ στοιχίζει καθόλου.

—Μά θηταν δικαίοιο.

—Σᾶς παρακαλῶ, μή μοῦ μιλάτε γι' αὐτό! τὸν διέκοφε πάλι μὲ τὸν περήφανο κι' ἀποφασιστικό.

—Ἔπειτα ἔλλει τὸ κεντήμα τῆς μέσα στὸ σάκκο τῆς καὶ υποκρήσκε.

—Ωρεβουάρ, ἔξαδελφέ μου, εἶπε, δίνοντάς του τὸ γέρι.

—Δέν θέλετε νά μέ λετε Τζίλ, Κλάρα; τὴ ρώτησε.

—Προφέρω τ' ἔνωμα σας πολὺ σάχημα, μὲ τὴν Ιταλική προφορ' μου. Τόσο τὸ χειρότερο!... "Ωρεβουάρ, Τζίλ...

—Περίφηση!... "Ετα, τὸ ζνομά μού ἀμά τὲ λέπτη σεῖς, γινέται ώρασι.

—Πάλι τὰ διά! εἶπε η Κλάρα, ρίχνοντάς του ἔνα ἐπιτιμητικό

βλέμμα.

—"Α! ἔχετε δίκηο... σᾶς ἔκανα πάλι κομπλιμέντο... Συγχωρῆστε με... Θά διορθωθῶ, σᾶς βεθαίνω... Θά σᾶς ξαναδώ γρηγορα, Ε!

—Ἐκείνη τοῦ ἔγινεψε καταφατικά κι' ἀπομακρύνθηκε. "Ο τζίλ τὴν πρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα σάν τον σύνεργο τοῦ.

—Τι ὑπέροχο πλάσμα! ψιθύρισε. Νά τι λέω ἔγώ ψυχὴ ωραία καὶ εὐθεία! Κι' ἐπότισ αὐτοῦ, εἶνε γοητευτικά καλή καὶ συμπαντική... "Ενοιωσε σίκτο για μένα... κι' αὐτός διάκτος, ἐπειδὴ πρεργάταν, ἀπ' αὐτήν, μοῦ φάνηκε πολὺ φυσικός καὶ πολὺ υλικός! Μά την πότισ μου δέν σκέπτηκα ούτε μιά στιγμή δύο βρισκέμουν κοντά της, δηλη σκέπτηκα νά μελετήσω τὸ χαρακτήρα της... "Αφοσα νά με παρασύρη ἡ ἀπόλαυσις, ποὺ τὴν ἔχεπε διά την ἀνοιγμή της.

—Ο σάμανος ήταν Η Μάττη, ποὺ περίμενε τὸν έξαδέλφο τῆς για τὸ τοπικό κι' όντυμασινούσε πολὺ γιά τὴν καθυστέρησι του. "Οταν τὸν εἶδε νά παρουσιάζεται, θέλησε ν' ἀρχίση τὶς γκρίνες της. Μάξιμος ήταν οὐτός, θέλησε τὴ δικούση μὲ τόνο Εερό:

—Σερεις, Μάττη, δηλη δέν μαρτον, λόγω της υπόφερω τίς σκηνής. "Εχε τὸ αὐτό ω' ψεύτη σου, γιατὶ νά μη υποδέχεσαι στὸ ξένης μὲ γκρίνεις.

—Φάντασας στον πότοροφημένο, Η Τζίλ, μὲ ύφος σφηρημένο, κυττάνωντας τὸ μικρό εικονοστάτη της Κλάρας, τοῦ ὅποιου τὸ καντήλι ήταν οὐσιστό τώρα, γιατὶ ή νεαρή οικοδεσποινα στην οὐσιστό της τὴν κάμαρη, ἀπό τότε που ή μίστρες Συμπότη, λόγω στενοχωριμένην. Της εἶχε πει δηλη σή μίς Μάττη δηλη νά θελε νά τὴν άνησυχη σὲ τίποτε, ποὺ ήταν στο κρεβάτι.

—Ο τζίλ έμενε σιωπήλος, μὲ ύφος σφηρημένο, κυττάνωντας τὸ μικρό εικονοστάτη της Κλάρας, τοῦ ὅποιου τὸ καντήλι ήταν οὐσιστό τώρα, γιατὶ ή νεαρή οικοδεσποινα στην οὐσιστό της τὴν κάμαρη, ἀπό τότε που ή μίστρες Συμπότη, λόγω στενοχωριμένην. Της εἶχε πει δηλη σή μίς Μάττη δηλη νά τὴν άνησυχη σὲ τίποτε, ποὺ ήταν στο κρεβάτι της.

—Φάντασας πολὺ πότοροφημένος, Τζίλ, εἶπε έξαφος ή Μάττη, μὲ τὴ δηπτική φωνή της. Μήπως σχεδιάζεις κανένα καινούργιο θεατρικό έργο, προωρισμένο νά σὲ διάσαστη περισσότερα ἀπ' δύλα τ' άλλα;

—"Ιως, ἀπάτησε πέκεινος ψυχρά.

—Καὶ ποιά θα είνε η ήρωιδα του... Σιγουρά σή δώραια Κλάρα;

—Πιστώνων. Πρό διλγίου εἶχα μά παρατεμένη συζήτησι μαζύ της καὶ μπόρεσα ν' ἀντιληφθῶ δηλη τὸ πνεύμα της κι' ή καρδιά της δέν είναι καθόλου κατώτερα ἀπ' τὴν ύπεροχη ώμωριά της.

—Η Μάττη γλώμισε καὶ τὰ χεῖλη της δρισαν τὰ τρέμουν.

—Τὴν ἔρωτεικης λοιπὸν κιόλας; οώτης μένα βιασμένο γέλιο.

—Τὸ βλέμμα του Τζίλ, ψυχρό καὶ εἰρωνικό, καρφώθηκε ἐπάνω της.

—Μέ εἶλες λοιπὸν νά ἔρωτεύματα; εἶπε. Θαυμάζω σὰν καλλιτεχνής καὶ σάμα ποιητής.

—Φωνάζομαι πόσα κομπλιμέντα δηλη τῆς ξεκανες... "Οταν θέλεις, έρεις νά κομπλιμέντρας δόσε κανένας άλλος.

—"Ακου, Μάττη, δέν κομπλιμεντάρας, παρά μόνο τοὺς περήφανους καὶ τοὺς ήλιθους. Επειδή θύμως ή δις Κλάρα δέν ἀνήριστης καὶ σύτη μάτι παγηρίας, ούτε στὴν άλλη κι' ἐπειδή ἔκτος αὐτοῦ κατάσασα δηλη τὴν δρέσουν τὰ κομπλιμέντα, ἀπέφυγα νά τὴν κάνω...

—"Ενας ἐλαφρό σαρδώνιο γέλιο ζωγραφίστηκε στὸ πράσωπο τῆς Μάττη.

—Δέν έκανε καλά, εἶπε, γιατὶ είμαι βέθαινη πώς θά ένοιωθε μεγάλη εύχαριστη στην ν' ἀκούση νά τὴν κομπλιμεντάρη ένας κουψώς κι' ἐνδιός. Παριστάνεις σᾶν ἐσένα. Φαίνεσαι πολὺ δυνατός, Τζίλ, μά αὐτή εἶναι ίσως πιό δυνατή από σένα, γιατὶ μοῦ φαίνεται πώς κάπατο δέποτε στὸ σεθερό της παρουσιαστικό κρύβει μεγάλη κοκεταρία.

—Αὐτὸ δέ δομές, εἶπε δι τζίλ, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του. γιατὶ νά πάρῃ τὸ φλυντζάνι μὲ τὸ τσάι του. "Αν ἀνακολύψω κοκεταρά, μά είμαι έκ τῶν προτέρων βέθαινος δηλη πατατσισι.

—Τί ἐμπιστούσῃ! εἶπε ἀνατριχιάζοντας.

—"Ενας ἐλαφρό ειρωνικό χαμύγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του Τζίλ. "Αν ή Μάττη ήσερε ποιό διλγίου στὴν Κλάρα, θά ξικαζε ἀπ' τὸ κακό της.

V

"Αν ἐ τζίλ κολακεύστων πάς ήξερε κιόλας τὸ χαρακτήρα τῆς Κλάρας, αὐτή δέν εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ διένειντι του. Καταλάβανε τὸ χαρακτήρας του Τζίλ, ηταν δηλη ἀπό αὐτοὺς τοὺς διόπους δύσκολα προσδιορίζει κανεὶς καὶ τοῦ δόπου τὸ αἰνιγματικό καὶ συχνά ειρωνικό βλέμμα τὴ μπέρδευε καὶ τὴν διάσημονούσε.

(Ἀκολουθεῖ)